

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଶିବବାବା ବଗିଚାର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହି ମାଲିକତ୍ୱ ନିକଟକୁ ତୁମେ ମାଲିମାନେ ଭଲ ଭଲ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ, ଏଭଳି ଫୁଲ ଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣ ନାହିଁ ଯିଏକି ମଉଳି ଯାଇଥିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଜୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ୁଛି, କାହା ଉପରେ ନୁହେଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ତମ ସୁଗନ୍ଧ ପରଦାନ କରୁଥିବା ଫୁଲ ସବୁ ଅଛନ୍ତି ବା ଅନେକ କଣ୍ଟା ଗୁଡ଼ିକୁ ଫୁଲ କରିବା ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାବା ଖୁସି ହୋଇଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ସେହିମାନଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ବାବାଜୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମନୋଭାବ ହରଷିତ, ଦୃଷ୍ଟି ଧୋକାବାଦ ଅଟେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାବାଜୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିନଥାଏ । ବାବା ତ କହିବେ ପିଲାମାନେ ନିଜେ ଫୁଲ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ଫୁଲ କରି ଦେବେ ଯାଇ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମାଲି କୁହାଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାଗବାନ ବାବା ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ନିଜର ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଅନୟ ସମସ୍ତ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ତ ଫୁଲ ଏବଂ ମାଲି ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାକୁ ତୁମେ ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକତ୍ୱ ନିକଟକୁ ଆସୁଛ ନିଜର ସୁଗନ୍ଧ ବିତରଣ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ଫୁଲ ଅଟ ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଏବଂ ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି — କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୁନିଆର ବୀଜରୂପ ହେଉଛି ରାବଣ । ଏମତି ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ତ ସାରା ବୁଦ୍ଧର ବୀଜରୂପ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଫୁଲ ବଗିଚାକୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲରେ ପରିବର୍ତ୍ତନକାରୀ ତ କେହି ନିର୍ଗତି ଥିବେ । ସେ ହେଉଛି ରାବଣ । ତେବେ ବିଚାର କର ବାବା ଠିକ୍ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନା । ଦେବତା ରୂପୀ ବଗିଚାର ବୀଜରୂପ ହେଲେ ବାବା । ତୁମେ ଏବେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛ ନା । ଏହା ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅଛୁ । ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟଗୁଣଧାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ବାଗବାନ ବା ବଗିଚାର ମାଲିକ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ତ ମାଲିମାନେ ରହିଛନ୍ତି ନା । ସେହି ମାଲିମାନେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅଛନ୍ତି । ସ୍ୱଳ୍ପ ଫୁଲ ବଗିଚାର ମାଲିମାନେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅଛନ୍ତି । କାହାର ଦରମା ୫୦୦ଟଙ୍କା, କାହାର ୧୦୦୦ ଆଉ କାହାର ୨୦୦୦ । ମୋଗଲ ଗାରତନର ମାଲି ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ, ତାଙ୍କର ଦରମା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତି ଅଧିକ ହୋଇଥିବ । ଏହି ଇଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବିଶାଳ ବଗିଚା ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏଥିରେ କରମାନୁୟାୟୀ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାଲି ରହିଛନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ ମାଲି ବଗିଚାକୁ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ସୁଗୋଭିତ କରିଥା’ନ୍ତି । ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲଗଛ ଲଗାଇଥା’ନ୍ତି । ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଭବନର ମୋଗଲ ଗାରତନ କେତେ ସୁନ୍ଦର । କିନ୍ତୁ ଏହି ସ୍ୱର୍ଗରୂପୀ ବଗିଚା ହେଉଛି ବହୁତ ବିଶାଳ ବଗିଚା । ଏହି ବଗିଚାର ଜଣେ ହିଁ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲର ବୀଜ ହେଉଛି ରାବଣ ଓ ଫୁଲ ବଗିଚାର ବୀଜ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । ପିତାତ୍ମକ ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ରାବଣଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ରାବଣ ତ ଅଭିଶାପ ଦେଇଥାଏ । ଗ୍ରାସିତ ହୋଇଥିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖଦାତା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି, ସଦା ସୁଖଦାତା । ମାଲି ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରହିଥା’ନ୍ତି । ବଗିଚାର ମାଲିକ ମାଲିମାନେ କିପରି ଛୋଟ ଛୋଟ ବଗିଚା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ବାବା ତାହା ଦେଖୁଛନ୍ତି, କେଉଁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅଛି ସେକଥା ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି । କେବେକେବେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ମାଲି ମଧ୍ୟ ଆସିଥାଆନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଫୁଲର ସାଜସଜ୍ଜା ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଦେଖି ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଓହୋ, ଏହି ମାଲି ତ ବହୁତ ଭଲ, ଭଲ ଭଲ ଆତ୍ମାରୂପୀ ଫୁଲକୁ ଆଣିଛନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବେହରା ପିତା, ବେହରା ବାବାଜୀଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବେହରା । ତୁମେମାନେ ଅନ୍ତରମାନରେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଫୁଲ ବଗିଚାକୁ ରାବଣ ହିଁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ କରିଦେଉଛି । ଜଙ୍ଗଲରେ ତ କଣ୍ଟା ହିଁ କଣ୍ଟାଥାଏ । କଣ୍ଟା ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ବଗିଚାରେ ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ କଣ୍ଟା ନଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ରାବଣ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରିଦେଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଣ୍ଟା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ ।

ବାବା ରାତ୍ରୀରେ ବୁଝାଇଥିଲେ କାହାର କାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଦୃଷ୍ଟି ରହୁଛି, ତ ଆଉ କାହାର ଆଶିଂକ । କେହି କେହି ନୂଆ ନୂଆ ଆସିବା ସମୟରେ ବହୁତ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥାଆନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି କେବେହେଲେ ମଧ୍ୟ ବିକାରଗରସ୍ୟ ହେବୁ ନାହିଁ ପବିତ୍ର ରହିବୁ । ସେହି ସମୟରେ ଶ୍ରମଶାନ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ପୁଣି ଘରକୁ ଗଲେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଦୃଷ୍ଟି, ଚୂତ ଖରାପ ହୋଇଯାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଫୁଲ ଭାବି ଏଠାକୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସିଥାଆନ୍ତି । ମାଲି ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଆସି କାନରେ ଧୀରେ କହିଦିଅନ୍ତି ବାବା ଇଏ ଏ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ତ ଅନ୍ତରୟାମୀ ନୁହଁନ୍ତି । ମାଲି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚାଲିଚଳନ ବିଷୟରେ କହିଥାଆନ୍ତି ଯେ — ବାବା ଏହାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଠିକ୍ ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କର ଚାଲିଚଳନ ରାଜକୀୟ ନୁହେଁ, ଏହାଙ୍କର ଚଳଣୀ ଦଶ କୋଡ଼ିଏ ଶତକଡ଼ା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି । ମୁଖ୍ୟ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଆଖି, ଯିଏ ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ । ମାଲି ଆସି ବାଗବାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବାବାଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ଜଣାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ପଚାରିଥା’ନ୍ତି — ତୁମେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ

ଆଣିକ ? କେହି ଗୋଲାପ, କେହି ମୋତି ଓ କେହି ଅରଖ ସଦୃଶ ଗୁଣହୀନ ଆତ୍ମାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ନେଇ ଆସନ୍ତି । ଏଠାରେ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିଥା'ନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁନିଆକୁ ଗଲେ ପୁଣି ଝାଡ଼ି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଦେଖିଥା'ନ୍ତି ଏହା କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅଟେ । ମାୟା ଏଭଳି ଯିଏକି ମାଳିମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ବଶୀଭୂତ କରିନେଉଛି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ମାଳିମାନେ ମଧ୍ୟ କଣ୍ଟା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବଗିଚାର ମାଳିକ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଆସିଲେ ପ୍ରଥମେ ବଗିଚାକୁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ପରେ ବାବା ଆତ୍ମାରୁପୀ ଫୁଲ ବଗିଚାକୁ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଖବରଦାର ରୁହ । ଅବଗୁଣ ଦୂର କରିଗଲ, ନଚେତ୍ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କରିବା ପାଇଁ ତେବେ ଆମେ କ'ଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ନ ହୋଇ ଚାକର ହେବା କି । ନିଜକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ହେବ, ମୁଁ ଏଭଳି ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ? ତୁମେମାନେ ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ — କଣ୍ଟାରୁପୀ ଜଙ୍ଗଲର ବୀଜ ହେଉଛି ରାବଣ ଓ ଫୁଲ ବଗିଚାର ବୀଜ ହେଉଛନ୍ତି ରାମ । ଏହିସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଦିଆଯାଉଥିବା ପାଠପଢ଼ାର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ସେ ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଅଟେ । କାରଣ ତାହା ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ ଅଟେ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠଶାଳା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପାଠଶାଳାରେ ଏଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥାଏ । ତୁମର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମଣ କିପରି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବୁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଲୋକ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣତ୍ଵ କଥା ଶୁଣିଥାଆନ୍ତି । ପ୍ରତି ମାସରେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଡାକିଥାଆନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଆଦିକାଳି ତ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେହି ନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସମସ୍ତେ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ସତ୍ୟ ପିତାତ୍ମକ ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ହିଁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛ । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣତ୍ଵ କଥା, ଅମର କଥା, ତୃତୀୟ ନେତ୍ରର କଥା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଉପବାନଉବାଚ — ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ଦୁନିଆର କଥାକାରମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କ'ଣ କେହି ରାଜା ହୋଇଛନ୍ତି କି ? ସଂସାରରେ ଏଭଳି କିଏ ଅଛନ୍ତି କି ଯିଏ କିହିବେ ମୁଁ ନିଜେ ରାଜା ହେବି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରିବି । ଏଭଳି କେବେ ଶୁଣିଛ ? ବାବା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଯିଏକି ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏଠାକୁ ମାଳିକତ୍ଵ ନିକଟକୁ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଆସି ମାଳି ବି ହେଉଛନ୍ତି, ଫୁଲ ବି ହେଉଛନ୍ତି । ମାଳି ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମାଳି ରହିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେବା ନକଲେ ଭଲ ଫୁଲ କେମିତି ହେବ ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ଗତମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ, ମୁଁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅଟେ ? କେଉଁ ପ୍ରକାରର ମାଳି ଅଟେ ? ଏଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ଚିତ୍ର ଜାଣିଛନ୍ତି — ମାଳି ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଥା'ନ୍ତି ନା । କେହି କେହି ବହୁତ ଭଲ ମାଳି ଆସିଥା'ନ୍ତି ଯାହାତ୍ମକର ବହୁତ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା ଥାଏ । ଭଲ ମାଳି ଭଲ ବଗିଚା ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ନେଇଆସିଥା'ନ୍ତି, ଯେଉଁ ଫୁଲକୁ ଦେଖି ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କେହି କେହି ସାଧାରଣ ଫୁଲ ନେଇ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବଗିଚାର ମାଳିକ ବୁଝିଯାଇଥା'ନ୍ତି ଯେ ଇଏ କେଉଁ ପଦ ପାଇବେ । ଏବେ ତ ପୁଣି ବି କିଛି ସମସ୍ତ ଅଛି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କେହି କେହି ତ ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ତାହୁଁ ନାହାନ୍ତି । କଣ୍ଟା ହୋଇ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ କୁଦୃଷ୍ଟି ରହୁଛି, ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଦିବ୍ୟଗୁଣର ସୁଗନ୍ଧ ଆସୁନାହିଁ । ମାଳିକ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଫୁଲମାନେ ବସିଲେ ବହୁତ ଭଲ, ଯାହାତ୍ମକ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଥାଏ । କାହାର ଦୃଷ୍ଟି ବୃତ୍ତି ଖରାପ ହୋଇଥିଲେ — ତାତ୍ତ୍ଵ ପ୍ରତି ନିଜର ଯାଇନଥାଏ । ତେବେ ଜଣ ଜଣତ୍ଵକୁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି, ଇଏ ମୋର କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି ? କେତେ ଦିବ୍ୟଗୁଣର ସୁଗନ୍ଧ ରହିଛି ? କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହୋଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ଆମେ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫୁଲ ହୋଇଛୁ ? ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ ? ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ ? ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୋତେ ମନେ ପକେଇବ ନାହିଁ ତେବେ ଫୁଲ କେମିତି ହେବ ? ଯୋଗ କରିଲେ ତ ପାପ ନାଶ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ତ ଫୁଲ ହୋଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଫୁଲ କରିପାରିବ । ଏହିଭଳି କଲେ ତୁମେ ମାଳି ପଦବାର୍ତ୍ତ ହୋଇପାରିବ । ବାବାତ୍ମକ ମାଳିମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କେହି ମାଳୀ ଅଛନ୍ତି ? ନିଜେ କାହିଁକି ମାଳୀ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ ? ସମସ୍ତ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନା । ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ତର୍ଗତମାନରେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହ ଆସିବା ଦରକାର । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲଲାସ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ମେହନତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯାହାତ୍ମକ ସହିତ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ଥାଏ ତାତ୍ତ୍ଵକୁ ଛାଡ଼ି ହୋଇଥାଏ କି ? ବାବାତ୍ମକ ସେବା ନିମନ୍ତେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜେ ଫୁଲ ହୋଇ ଅନ୍ୟକୁ ଫୁଲ ନ କରିଛ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ କିପରି ପାଇବ ? ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳୁଛି, ସେଠାରେ ମହାରାଜା, ରାଜା, ବଡ଼ ବଡ଼ ସାହୁକାର ମଧ୍ୟ ରହିବେ । ପୁଣି କରମାନୁଯାୟୀ ଛୋଟ ସାହୁକାର ଏବଂ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ରହିବେ । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ମୁଁ କ'ଣ ହେବି ? ଯିଏ ନିଜେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସିଏ ହିଁ କଲ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ତେଣୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃଦ୍ଧି ବଳ ଲଗାଇ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯିଏ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇଥିବେ ସିଏ ହିଁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବେ । ପ୍ରତିଦିନ ଲାଭ କ୍ଷତିର ହିସାବ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ଷକରେ ଥରେ ନୁହେଁ ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ଲାଭ କ୍ଷତିର ହିସାବ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଘାଟା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଘାଟା ହେଲା ତେବେ ଆରତ୍ଵଲାସ ପଦ ପାଇବେ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁଯାୟୀ ରହିଥାଆନ୍ତି ନା ।

ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଶୁଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ଯାହାତ୍ମକ ଆଗମନରେ ଆମ ଉପରେ

ବୃହସ୍ପତିତୀର୍ଥକର ଦଶା ରହୁଛି । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆସିଗଲେ ରାହୁର ଦଶା ଆସିଯାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ଦଶା । ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବ କନିଷ୍ଠ ଦଶା । ରାବଣ ଶିବାଳୟକୁ ଏକଦମ୍ ବେଶ୍ଯାଳୟ କରିଦେଉଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ରହିଛି । ପରଥମେ ବୃକ୍ଷ ନୂଆ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ଅଧା ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ପରେ ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଏଠାରେ ଥିବା ମାଲିମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି । ପରତ୍ତେଜ ମାଲି ମାଲିକଙ୍କ ପାଖକୁ ଫୁଲ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ଏଭଳି ଭଲ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମାତ୍ମକୁ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ବଡ଼ ଆତୁର ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ବିଭିନ୍ନ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରି କନ୍ୟାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଭଳି ଫୁଲକୁ ଦେଖି ବାବା କୁହନ୍ତି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଆଣିଛି । ଯଦିଓ ମାଲି ସେକେଣ୍ଡ କଲାସର ହୋଇଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମାଲି ଆଣିଥିବା ଫୁଲ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ବଡ଼ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଆନ୍ତି । ଘରେ ମାତ୍ର ଖାଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କହିଥାଆନ୍ତି । ଶିବବାବା ମୋତେ ରକ୍ଷା କର । ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପରକୃତ ଦରୌପଦୀ କୁହାଯିବ । ଯାହା ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା ତାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । କାଲି ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲି ଆଜି ବାବା ଆସି ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଉପାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ପୁରତିଦିନ ଉପାସ ଭୁ-ଭୁ କର । ତୁମେ ହେଉଛ ଉତ୍ତମରୀ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପତଙ୍ଗ, ସେମାନଙ୍କୁ ପରିବରତନ କରିବା ପାଇଁ ଉପାସ ଭୁ-ଭୁ କରିଚାଲ, କୁହ ଭଗବାନଭବାତ — କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ତାହା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବ । କେବେ କେବେ ଅବଳାମାନଙ୍କର କଥା ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁଯାଏ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଏକଦମ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇ କୁହନ୍ତି — ଠିକ୍ ଅଛି ଯଦିଓ ତୁମେ ଯାଅ, ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୀବନ ତିଆରି କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ ଯାଅ । ଦରୌପଦୀମାନେ ବନ୍ଧନରେ ଥାଇ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖନ୍ତି ତୁମେ ଉତ୍ତମରୀ ଭଲି ଉପାସ ଭୁ ଭୁ କର । କେହି କେହି ଏଭଳି ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସୁରପଣା, ପୁତନା କୁହାଯାଇଥାଏ । ପୁରୁଷ ତାଙ୍କ କାନରେ ଭୁ ଭୁ କରିଥାଆନ୍ତି । ସେ କୀଡ଼ା ସଦୃଶ ବିକାର ବିନା ରହିପାରି ନଥା'ନ୍ତି । ମାଲିକଙ୍କ ପାଖକୁ ଏହିଭଳି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ଆସିଥାଆନ୍ତି ଯାହାକି ନ କହିଲେ ଭଲ । କେହି କେହି ଏଭଳି କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ କଣ୍ଟା ସଦୃଶ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଦୀବନ କାହାଣୀ ଶୁଣାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଶୁଣାଇ ଲୁଚାଇଲେ ତାହା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ, ଏଠାରେ ମିଥ୍ୟା ତ ଚଳିବ ନାହିଁ । ତୁମର ବୃତ୍ତି ଅଧିକ ଖରାପ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲେ ତୁମର ରକ୍ଷା ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟ କହିବା ଉଚିତ୍ ନଚେତ୍ ବିଲକୁଲ୍ ମହାରୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯିଏ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କର ମୁହଁ କଳା ହୋଇଯାଏ । କଳା ମୁହଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୟାମ ସୁନ୍ଦର କହିଥାଆନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କଳା କରିଦେଉଛନ୍ତି, ରାମଙ୍କୁ, ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ଏହାର ଅର୍ଥକୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ତୁମ ପାଖରେ ଥିବା ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ଗୋରା, ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତୁମେ କ'ଣ କଳା ନାରାୟଣ ହେବ କି! ମନ୍ଦିରରେ ଯେଉଁ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏଭଳି ନଥିଲେ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଦ୍ଵାରା କଳା ମୁହଁ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା କଳା ହୋଇଗଲା । ଆଇରନ୍ ଏଡ଼ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗରୁ ଗୋଲତେନ୍ ଏଡ଼ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବାର ଅଛି । ସୁନାର ଚିଡିଆ ହେବାର ଅଛି । କାଲି କଲକତାବାଲୀ କୁହାଯାଏ । କେତେ ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି, ନ କହିଲେ ଭଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏବେ ତୁମକୁ ଉପାସମାର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ଆରତ୍ତା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ଉଚିତ୍ତାର ତେଣୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବୃଦ୍ଧିମାନ ମାଲି ହେବାକୁ ପଡିବ । କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ହେଲିଣି ? ମୋର ମନୋଭାବ ଶୁଦ୍ଧ ଅଛି ? ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଧୋକା ଦେଉନାହିଁ ତ ? ନିଜର ଚାଲି-ଚଳନର ହିସାବ ରଖି ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡିକ ବାହାର କରି ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧାରଣା ଦ୍ଵାରା ଏକ ଧର୍ମର ସଂସ୍କାର ଭରୁଥିବା ସମଗ୍ର ସମ୍ରାଟ ହୁଅ । ତୁମର ସ୍ଵାଭାବିକ ଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରଣା ହେଉଛି “ପବିତ୍ରତା” । ଏକ ଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଧାରଣା । ସ୍ଵାତ୍ମିକ ବା ସଂକଳ୍ପ ମାତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରତା ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ରହୁ କାରଣ ଯେଉଁଠାରେ ପବିତ୍ରତା ଅଛି ସେଠାରେ ଅପବିତ୍ରତା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟସ୍ତ ବା ବିକଳପର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନଥାଏ । ଏହିଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରତାର ସଂସ୍କାର ନିଜ ଭିତରେ ଭରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସମଗ୍ର ସମ୍ରାଟ ଅଟନ୍ତି । ଏବେକାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂସ୍କାର ଆଧାରରେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂସାର ନିର୍ମାଣ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନର ସଂସ୍କାର ଭବିଷ୍ୟତ ସଂସାରର ମୂଳଦୁଆ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ସେହିମାନେ ହୁଅନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସ୍ନେହ ଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***